

Κοιτάζοντας τον κόσμο από ψηλά

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

Κοιτάζοντας τον κόσμο από ψηλά τον βλέπεις μικρό. Μικρά τα σπίτια, τους δρόμους, τ' αυτοκίνητα, τους ανθρώπους. Δεν έχουν, όμως, μικράνει τα προβλήματα, οι έννοιες, οι πόνοι τους. Αυτά μένουν και τους καθορίζουν.

Κοιτάζοντας τον κόσμο από ψηλά, δεν τον προσεγγίζεις, δεν ακούς τους παλμούς του, δεν τον κατανοείς. Μένεις χωρίς την κοινωνία, τη σχέση, την ενότητα που ζωογονεί. Γι' αυτό και δεν υπάρχει πληρότητα.

Κοιτάζοντας τον κόσμο από ψηλά, δεν μπορείς να δεις το πρόσωπο. Βλέπεις μαζικά, γι' αυτό και μη αγαπητικά, αφού δεν μπορείς να πεις «αγαπώ την ανθρωπότητα».

Κοιτάζοντας τον κόσμο από ψηλά, τον βλέπεις χωρίς αδυναμίες και εξογκώματα. Βλέπεις την ομορφιά του τοπίου. Σ' αρέσει, αλλά δεν συναντάς την ομορφιά του προσώπου.

Όμως, είναι ωραίο να βλέπεις τον κόσμο και από ψηλά, αποστασιοποιητικά. Σου δίνει, ενδεχομένως, τη δυνατότητα να τον δεις φιλοσοφικά, να σκεφτείς τι μπορεί να κρύβει το κάθε σπίτι. Όπως και, τελικά, πόσο μικρός είναι ο άνθρωπος που θέλει να κατεξουσιάσει τον κόσμο, να συντρίψει το διπλανό, να ζει μόνος ως ανύπαρκτος.

Στα τρεχάματα της καθημερινότητας, στις μέριμνες και στην έλλειψη χρόνου, δεν μπορείς να συλλογιστείς και να προβληματιστείς για τον εαυτό σου και τους άλλους, όπως, ακόμη πιο πολύ, και για το Θεό που δεν βλέπεις.

Το ξέρουμε, το λέμε, πως τα χρόνια φεύγουν ανεπιστρεπτί, αλλά φαίνεται πως μένουμε στον ίδιο ρυθμό ζωής, μέχρι που κάποια ασθένεια θα μας καθηλώσει στο κρεβάτι και θα κατανοήσουμε την ευεργεσία που μας ήλθε απρόσμενα.

Η φυγή από τον κόσμο, που διαβάζουμε στους βίους των αγίων, ήταν μια έξυπνη κίνηση για να δουν πρώτα τον εαυτό τους κι ύστερα «τον κόσμο από ψηλά». Τότε ανακαλύπταν την εγγύτητα του Θεού που αποκαλυπτόταν ως αγάπη, ειρήνη και δύναμη ανορθωτική.

Κι αν εμείς δεν μπορούμε ν' απομακρυνθούμε σωματικά από τον κόσμο που μας

περιβάλλει, μπορούμε, αν θέλουμε, να διαλέξουμε τόπο και χρόνο για να μείνουμε μόνοι, να συλλογιστούμε και να προσευχηθούμε για τον εαυτό μας που καταρρέει, τους διπλανούς μας που με τη σιωπή ή το λόγο τους μας καλούν για σχέση, κατανόηση κι αγάπη, όπως και για τους γνωστούς και άγνωστους συνανθρώπους που πορεύονται μόνοι.

Όσο θα κοιτάζουμε τον κόσμο από ψηλά, απολαμβάνοντας το τοπίο χωρίς προβληματισμό και αγαπώσα καρδιά για τους ανθρώπους, ο κόσμος θα πορεύεται μόνος. Όσο, όμως, θα ενεργοποιείται η αγάπη και με την αγάπη η προσευχή και με την προσευχή η πράξη της ελεημοσύνης με όλες της τις μορφές, τότε ο κόσμος δεν θα πορεύεται μόνος στον πόνο και τη δυσκολία του. Θα τον αγκαλιάζει η Χάρης του Χριστού που δεν φαίνεται, θα τον σκέπει η Μητρική στοργή της Παναγίας και θα τον προστατεύει η αγάπη των αγίων, ως οικείοι και συμπολίτες του κοινού Θεού μας.

www.isagiastriados.com

<http://bit.ly/2oieP6S>